

תלמודו בידו

דף לט עמוד ב

א] מילא מים מבור של עולי בבל לצורך חברו, מהו תחומם ומדוע ?

ב] המודר הנאה מחברו, האם מותר לו ליהנות מדברים של עולי בבל ושל העיר ?

ג] מהו קלבון האמור בחיוב נתינת מחצית השקל ?

ד] אחים השותפים בירושת אביהם ולא חלקו את הנכסים, האם הם חייבים במעשר בהמה ובקלבון ?

ה] אחים השותפים בירושת אביהם וחלקו את הנכסים וחזרו ונשתתפו, האם חייבים במעשר בהמה ובקלבון ?

א] הדין: לרב ששת, כרגלי הממלא. לרב נחמן, כרגלי חברו ששאב עבורו. הטעם: מי הבור הפקר, והמגביה מציאה לחברו לא קנה חברו, כיון שהוא חב לאחרים. לרב ששת, הממלא עצמו קנה את המים, וחברו מקבל מידו. לרב נחמן, המגביה לא קנה [שלא היתה דעתו לקנות], וחברו קנאם במשיכה.

ב] עולי בבל: מותר. והיינו הר הבית והעזרות, ובור לעוברי דרך, שהפקירום לכל ישראל. של העיר: אסור. והיינו הרחוב של העיר, בית הכנסת והמרחץ. מפני שכל ישראל שותפים בהם, ושותפים שנדרו הנאה זה מזה אסורים להיכנס לחצר המשותפת לשניהם.

ג] תקנו חכמים להוסיף מעט על מחצית השקל, לשכר חליפין לשולחני הפורטם למנים.

ד] חייבים לעשר את הוולדות שנולדו להם בשותפות. נתנו שקל אחד עבור שני האחים, נותנים קלבון אחד [כשם שהאב היה נותן קלבון אחד].

ה] נותנים קלבון לכל אחד ופטורים ממעשר בהמה, כדין שותפים. לרב ענן, נעשים שותפים אם חילקו לפי שומה, ובכך כל אחד קנה חלק אחיו. אבל אם חילקו כל מין ביניהם בשוה, עדיין שם יורשים עליהם. וכשחוזרים ומשתתפים הרי זה כאילו לא חילקו, משום שסוכר שיש ברירה. לרב נחמן, אפילו חילקו כל מין בשוה דינם כשותפים, כיון שאין ברירה.